

Nyár. Délután

1

A fű komoly, meleg szagában
megyek a dörmögő mezőre
a fák közül, hol már homály van
s szorongva alvad rá a földre.

Ha most csak ketten énekelnénk!
Hogy lobbanna piros harag!
De pipacs lett az is – letépem,
és szoknyája ölig hasad.

$$\frac{1}{2} \int_{\mathbb{R}^n} |\nabla u|^2 dx = \frac{1}{2} \int_{\mathbb{R}^n} |\nabla v|^2 dx + \frac{1}{2} \int_{\mathbb{R}^n} |\nabla w|^2 dx$$

Emlőnyi árnyú lomb itatja
a gödrök ritkuló sötétjét,
s levélrés-szájához tapadva
tűnődve csókolja a kékség.

Ezer szemével néz a bodza.
S mit lát? A tó tükrén lebeg,
alatta felhő tűr habosra
zölddé penészedő eget.

[illegible]

Vigyázz! Leejtett cigarettád
elfonnyaszt egy poros virágot.
Így gyötri asszonyod szerelmét
ölében hamvadó magányod.

S hová árnyad vetült, a hűvös
érintéstől lehull a harmat,
és ezüstjén egy pillanatra

4

A bogarak, gombok a fán,
elalszanak a zöld kabáton,
s a talpig lekaszált füvek
fájdalmát elnyomja az álom.

5

És száll a csend – a hold mosatlan
ablaka mögé lép az Isten;
egykedvűen néz – túl homályos
üveg, hogy lásson és segítsen.

S engem gyanakvó csillagok
követnek már a tájban,
kutatva, merre ballagok
a megjelölt homályban.

(Baka István *Égtájak célkeresztjén* című kötetéből.)

Következő oldal →